

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 565/2016-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 14. septembra 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Martinom Dianiškom, advokátska kancelária, Slnecná 42, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 57/2015 z 20. januára 2016, rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3 To 4/2015 z 25. februára 2015 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Revúca sp. zn. 7 T 59/2012 z 22. októbra 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 57/2015 z 20. januára 2016 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 To 4/2015 z 25. februára 2015 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie krajského súdu“) v spojení s rozsudkom Okresného súdu Revúca (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T 59/2012 z 22. októbra 2014 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu podanej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 T 59/2012 z 22. októbra 2014 uznaný vinným zo zločinu podvodu 221 ods. 1 a 3 písm. a) zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov s podmieneným odkladom na dobu troch rokov s probačným dohľadom. Krajský súd rozsudkom sp. zn. 3 To 4/2015 z 25. februára 2015 rozhodol o zamietnutí sťažovateľom podaného odvolania a najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Tdo 57/2015 z 20. januára 2016 o odmietnutí sťažovateľom podaného dovolania. V ostatnom podal sťažovateľ na ústavnom súde sťažnosť.

3. Sťažovateľ poukazom na judikatúru ústavného súdu a právne teórie v podanej sťažnosti koncentruje svoju argumentáciu na kľúčovú právnu otázku, s ktorou sa žiadny vo veci konajúci súd nevysporiadal ústavne súladným spôsobom, a tvrdí, že *„do omylu (ako aj využiť niečí omyl) možno uviesť len fyzickú osobu (ľudskú bytosť). Právnická osoba je len umelá právna konštrukcia (právnické osoby sú výtvorom právneho poriadku), a preto musí mať zákonom ustanovený mechanizmus svojho konania, pretože bez fyzických osôb by ako fiktívna osoba nedokázala konať (myslieť, mýliť sa, byť v omyle), s tým, že konanie zákonom ustanovených fyzických osôb, ktoré konajú v mene právnickej osoby, sa právne považuje za konanie samotnej právnickej osoby (ide teda fakticky o konanie fyzickej osoby, ktoré však táto fyzická osoba vykonáva v mene právnickej osoby, a preto sa takéto konanie považuje právne za konanie právnickej osoby, t. j. ide o konanie, ktoré je pričítané samotnej právnickej osobe). Vzhľadom na to bolo nevyhnutné zaoberať sa aj tým, kedy a za akých okolností môže byť uvedená do omylu právnická osoba, a ktorá fyzická osoba vystupujúca*

za alebo v mene právnickej osoby musí byť uvedená do omylu (t. j., kto musí v omyle vykonávať majetkové dispozície), aby bolo možné omyl (ako aj konanie v omyle) pripísať právnickej osobe. Do omylu teda možno uviesť právnickú osobu len tak že sa do omylu uvedie konkrétna fyzická osoba konajúca za právnickú osobu, ak ale má byť páchatelom osoba oprávnená robiť v mene právnickej osoby majetkové dispozície, nemôže byť zároveň aj osobou, ktorá je v omyle. Spáchanie trestného činu podvodu podľa § 221 TZ v takýchto prípadoch neprichádza do úvahy. (TRESTNÝ ČIN PODVODU, Komentár s judikatúrou, JUDr. Peter Šamko, 2012, IURA EDITION).“.

V ďalšom sťažovateľ dodáva, že ani s ďalšími ním predstretými námietkami, ako napr. „nenaplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu aj jeho posúdenia skutkovej stránky veci (dopady výpovede svedka [REDAKOVANÉ] o vedomosti [REDAKOVANÉ] o konaní sťažovateľa“, sa krajský súd ako súd odvolací, ako aj najvyšší súd ako súd dovolací nevysporiadali spôsobom korešpondujúcim s ním označenými právami. V závere svojej argumentácie sťažovateľ akcentuje, že „... z napadnutých rozhodnutí porušovateľov vyplýva jednostrannosť, ktorá na základe ignorovania argumentov obhajoby zakladá takú aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá je popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má sťažovateľ za to, že skutkové a právne závery porušovateľov je možné kvalifikovať ako zjavne neodôvodnené a arbitrárne, a tak nezlučiteľné so základnými právami sťažovateľa na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.01.2016, sp. zn. 3Tdo 57/2015 porušené bolo.“

2. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa

čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.02.2015, sp. zn. 3To/4/2015 porušené bolo.

3. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozsudkom Okresného súdu Revúca zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 7T 59/2012 porušené bolo.

4. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 20.01.2016, sp. zn. 3Tdo 57/2015 zrušuje.

5. Uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 25.02.2015, sp. zn. 3To/4/2015 zrušuje.

6. Rozsudok Okresného súdu Revúca zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 7T 59/2012 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Sťažovateľ uplatňuje náhradu trov konania spočívajúcich v trovách právneho zastúpenia v zmysle ust. § 11 ods. 3 vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. ...“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody

uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

III.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozhodnutím okresného súdu

7. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrh z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jeho prejednanie, ak právomoci ústavného súdu prechádza právomoc iného orgánu verejnej moci. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (I. ÚS 103/02, I. ÚS 6/04, II. ÚS 122/05, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06). Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať

postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorý je kompetenčne predsunutý pred uplatnenie právomoci ústavného súdu (II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04, II. ÚS 372/08). Naostatok zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj na princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

8. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu v trestnej veci sťažovateľa, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie ako riadny opravný prostriedok (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

IV.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

9. Ústavný súd nie je súdom vyššej inštancie rozhodujúcim o opravných prostriedkoch v rámci sústavy všeobecných súdov. Ústavný súd nie je ani zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav, a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné

a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, III. ÚS 268/05).

10. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

11. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, odôvodnenie ktorých je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu o uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súde. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo

na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prerokovanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. 2. 1975, séria A, č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prerokovanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu (III. ÚS 199/08). Ústavný súd napokon poznamenáva, že medzi právom na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľným právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet zásadných odlišností, a prípadné porušenie uvedených práv je preto potrebné posudzovať spoločne.

13. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98). Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03). Za iné dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti treba nesporne považovať aj konkrétne okolnosti prípadu, predovšetkým intenzitu pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní dotknutého orgánu verejnej moci a ich ústavnoprávny rozmer vrátane miery, ktorou sťažovateľ priamo alebo nepriamo k pochybeniam či nedostatkom vytýkaným z jeho strany dotknutému orgánu verejnej moci svojím konaním prispel, a ich únosnosť z hľadiska požiadaviek na ochranu práva, ktorého porušenie sa namieta (IV. ÚS 62/08, IV. ÚS 362/09). Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta,

vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

14. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Tdo 57/2015 z 20. januára 2016 v podstatnom uviedol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) po predložení spisového materiálu dňa 23. septembra 2015 primárne zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 1 ods. 2 Trestného poriadku), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Trestného poriadku), v zákonom stanovenej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku) a za splnenia podmienky, že obvinený využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku) a v súlade s ustanovením § 373 ods. 1 Trestného poriadku dovolanie podal prostredníctvom svojho obhajcu.

Dovolací súd o dovolaní rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože dospel k záveru, že nie je naplnený dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávnych chýb, taxatívne uvedených ako dovolacie dôvody v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. n/ Trestného poriadku.

Mimoriadny opravný prostriedok - dovolanie, neslúži k revízii skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku zdôrazňuje, že rozsah prieskumného oprávnenia dovolacieho súdu je v zmysle vyššie citovaného ustanovenia obmedzený na právne posúdenie ustálených skutkových zistení. Dovolací súd nie je legitimovaný posudzovať ani úplnosť skutkových zistení ustálených súdmi oboch stupňov v pôvodnom konaní a rovnako ani hodnotenie dôkazov vykonaných v pôvodnom konaní. Dovolací súd nepredstavuje tretiu

inštanciu zameranú na preskúvanie rozhodnutí súdu druhého stupňa a samotnú správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže posudzovať už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený, bez ďalšieho, prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní sám vykonávať. Preto pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii dovolacieho dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pripomína, že okresný súd už dvakrát oslobodil obvineného spod obžaloby pre predmetný skutok (rozsudok Okresného súdu Revúca z 24. júla 2013, sp. zn. 7T 59/2012 (č. l. 546 spisu), rozsudok Okresného súdu Revúca zo 6. novembra 2013, sp. zn. 7T 59/2012 (č. l. 587 spisu), avšak tieto rozsudky boli krajským súdom zrušené v rámci konania o odvolaniach.

Ako právne pochybný sa obvinenému javí záver súdov prvého a druhého stupňa, že obvinený na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, čím spáchal trestný čin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., za čo Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. stanovuje trestnú sadzbu na tri až desať rokov, pričom obvinený je toho názoru, že skutok mal byť právne posúdený podľa § 250 ods. 1, ods. 4 písm. b/ Trestného zákona č. 140/1961 Zb., v znení neskorších predpisov, za čo tento zákon č. 140/1961 Zb. stanovuje trestnú sadzbu na dva až osem rokov.

Podstatou správnej právnej kvalifikácie je, že skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že v posudzovanej veci skutková veta tak, ako bola ustálená, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený [REDAKOVANÉ], právoplatne uznaný za vinného a konanie obvineného bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva podľa Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. (§221 ods. 1. ods. 3 písm. a/).

Pokiaľ ide o správnosť aplikácie Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., v trestnej veci obvineného, dovolací súd poukazuje na rozhodnutie trestnoprávneho kolégia Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky č. 5 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 1/2012, podľa ktorého trestné činy trvacie, trestné činy pokračovacie a trestné činy hromadné sa posudzujú ako činy spáchané za účinnosti nového zákona, ak sa časť konania uskutočnila za účinnosti nového zákona a pokiaľ by toto konanie bolo trestným činom aj podľa skoršieho zákona.

Podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona č. 300/2005 Z./, účinného od 1. januára 2006 kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku malú škodu, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky.

Podľa § 250 ods. 1 Trestného zákona č. 140/1961 Zb. účinného do 31. decembra 2005, kto na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí tým, že uvedie niekoho do omylu alebo využije niečí omyl, a spôsobí tak na cudzom majetku škodu nie nepatrnú, potrestá sa odňatím slobody až na dva roky alebo zákazom činnosti alebo peňažným trestom alebo prepadnutím veci.

Bez toho, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky skúmal správnosť a úplnosť zisteného skutkového stavu alebo ho nejako menil, čo mu ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nedovoľuje, už zo samotnej skutkovej vety v rozsudku súdu prvého stupňa a z porovnania skutkových podstát trestného činu podvodu účinnej do 31. decembra 2005 a účinnej od 1. januára 2006 je zrejmé, že ide o fakticky totožnú skutkovú podstatu trestného činu podvodu uvedenú tak v Trestnom zákone č. 140/1961 Zb. ako aj Trestnom zákone č. 300/2005 Z. z. Na uvedenom nemení nič ani skutočnosť, že Trestné zákony ustanovujú ako predpoklad naplnenia základnej skutkovej podstaty trestného činu podvodu rozdielnu výšku škody, a to vzhľadom na skutočnosť, že obvinený spôsobil škodu značnú (teda nie len nepatrnú alebo malú), ktorú upravuje tak Trestný zákon č. 140/1961 Zb. v ust. § 250 ods. 4 písm. b/ a rovnako Trestný zákon č. 300/2005 Z. z. v ust. § 221 ods. 3 písm. a/. Bola preto splnená podmienka, že konanie obvineného bolo trestným aj podľa skoršieho Trestného zákona č. 140/1961 Zb.

Je potrebné zdôrazniť, že v trestnej veci obvineného išlo o trváci trestný čin, ktorého časť konania sa uskutočnila za účinnosti Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., a preto bola náležitá aplikácia nového Trestného zákona.

Podpísaním odplatnej nájomnej zmluvy č. 1/2005 z 2. augusta 2005 (č. 1. 169 spisu) a odplatnej nájomnej zmluvy č. 3/2005 z 2. augusta 2005 (č. 1. 177 spisu) k diagnostickým prístrojom, ktoré nadobudli účinnosť dňom podpisu zmlúv, teda za účinnosti Trestného zákona č. 140/1961 Zb., bola nezisková organizácia [REDAKOVANÉ] uvedená do omylu, keď obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ], bezodplatne darovacou zmluvou prenechala prostredníctvom [REDAKOVANÉ], dar vo výške 99 581,76 Eur (3 000 000 Sk) neziskovej organizácii, za ktoré mali byť nakúpené diagnostické prístroje pre neziskovú organizáciu bez akéhokoľvek protiplnenia, čím vzniklo obohatenie [REDAKOVANÉ] a škoda na strane neziskovej organizácie platením nájomného počas celej doby platnosti a účinnosti nájomných zmlúv, teda aj za účinnosti nového Trestného zákona č. 300/2005 Z.z.; bol tak vyvolaný protiprávny stav, ktorý bol udržiavaný predovšetkým za účinnosti nového Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., existenciou (trvaním) týchto nájomných zmlúv a uzatváraním ďalších nájomných zmlúv (nájomná zmluva č. 5/2006 z 2. januára 2006. č. I. 184 spisu), počas ktorého obdobia bol dotknutý trváci trestný čin stále páchaný, a to až do odstránenia protiprávneho stavu - zániku záväzkových vzťahov z titulu nájomných zmlúv. Na jednej strane nezisková organizácia bola naďalej uvádzaná do omylu, čím v konečnom dôsledku vznikla značná škoda a na strane druhej pretrvávalo protiprávne obohatenie akciovej spoločnosti, a to za účinnosti nového Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., preto súd skutok správne právne kvalifikoval podľa nového Trestného zákona č. 300/2005 Z. z. a uložil obvinenému trest v zákonom stanovenej trestnej sadzbe uvedenej v § 221 ods. 3 písm. a/ Trestného zákona č. 300/2005 Z. z.

K námietke obvineného, že do omylu pri skutkovej podstate trestného činu podvodu nemožno uviesť právnickú osobu, ale len fyzickú osobu. Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že aj právnickú osobu možno uviesť do omylu prostredníctvom uvedenia do omylu fyzickej osoby, ktorá je oprávnená tvoriť vôľu právnickej osoby a prejavovať ju navonok, teda rozhoduje a koná v jej mene, môže ísť aj o osobu, ktorá je členom štatutárneho alebo iného orgánu právnickej osoby (rozhodnutie č. 22 uverejnené v Zbierke stanovísk a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2015), čím nezisková organizácia [REDAKOVANÉ] a, ako právnická osoba, ktorá prejavovala vôľu uzavrieť sporné nájomné zmluvy k diagnostickým prístrojom prostredníctvom riaditeľa

neziskovej organizácie - obvineného [REDAKOVANÉ] bola preto jednoznačne uvedená do omylu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa nezaoberal námietkou obvineného, že ako riaditeľ neziskovej organizácie nemal povinnosti, ktoré by bol porušil svojim konaním, a to z dôvodu, že Najvyšší súd Slovenskej republiky by uvedeným postupom skúmal správnosť a úplnosť skutkového stavu veci, čo mu ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku nedovoľuje. V danom prípade by išlo o skrytú formu vyjadrenia záujmu obvineného, aby boli vykonané dôkazy (zistený skutkový stav) v jeho prospech, čo je neprípustné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky záverom konštatuje, že správne právnemu posúdeniu predmetného skutku zodpovedá výrok rozhodnutia o vine a treste rozsudku Okresného súdu Revúca.

Obvinený sa zároveň dovolaním domáhal, aby po zrušení napadnutého rozhodnutia súdu vec bola prikázaná inému súdu toho istého druhu a stupňa mimo územný obvod Krajského súdu v Banskej Bystrici (§ 388 ods. 2 Trestného poriadku).

Dovolací súd dovolanie obvineného odmietol, k akceptácii jeho návrhu na postup podľa § 388 ods. 2 Trestného poriadku teda nebol daný žiadny dôvod.

Podľa § 382 písm. c/ Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že nie sú splnené dôvody dovolania predpokladané ustanovením § 371 ods. 1 písm. i/ Trestného poriadku, preto dovolanie obvineného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] na neverejnom zasadnutí odmietol.“

15. Krajský súd v rozsudku sp. zn. 3 To 4/2015 z 25. februára 2015 uviedol:

„Krajský súd na základe odvolania obžalovaného preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku, a zistil, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné dôkazné prostriedky v záujme ustálenia skutočného stavu veci, a to pri plnom rešpektovaní všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov. V dôvodovej časti napadnutého rozsudku vysvetlil, ktoré skutočnosti mal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové a právne závery a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne, a to v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por., vychádzajúc z ust. § 2 ods. 12 Tr. por.

Odvolačný súd zistil, že súd prvého stupňa priame a nepriame dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 2 ods. 12 Tr. por. na základe zásad správneho myslenia a vnútorného presvedčenia a takéto hodnotenie všetkých dôkazov vedie aj odvolací súd k záveru, že obžalovaný je páchatelom predmetného skutku a trestného činu tak, ako bol ustálený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku.

Treba konštatovať, že v konečnom dôsledku čiastočne súd prvého stupňa pri posudzovaní predmetného skutku obžalovaného vychádzal aj z právneho názoru odvolacieho súdu vysloveného v predchádzajúcich uzneseniach krajského súdu, ktorý v dvoch prípadoch zrušil rozsudok okresného súdu rozhodujúceho v inom zložení senátu a posledným uznesením odvolací súd nariadil vykonať dokazovanie v inom zložení senátu ako v pôvodnom, keď súd prvého stupňa nerešpektoval právny názor odvolacieho súdu a jeho názor bol v rozpore s názorom krajského súdu v zmysle výrokových častí rozsudkov, ktorými obžalovaného spod obžaloby oslobodil.

Podľa názoru odvolacieho súdu sa súd prvého stupňa dostatočne obsiahlo a zrozumiteľne vysporiadal s dôkaznou situáciou a v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por., tieto úvahy si odvolací súd osvojil, stotožňuje sa s nimi, a preto v ďalšom na ne iba poukazuje v časti, v ktorej sa jeho názory s názormi súdu prvého stupňa zhodujú. Nad rámec toho odvolací súd musel reagovať na niektoré podstatné námietky obžalovaného vo vzťahu k napadnutému rozsudku.

Odvolačný súd je toho názoru, že samotná skutková veta v zmysle obžaloby, ako aj výrokovej časti napadnutého rozsudku, je zbytočne obsiahlo koncipovaná, ale pre zrozumiteľnosť samotného celého skutku je v tomto prípade vhodné, aby bola opísaná dôkazná situácia od prvopočiatku, kedy obžalovaný začal pripravovať samotný úmysel, ktorý sa prejavil viacerými krokmi, v konečnom dôsledku spôsobením škody poškodenej strane [REDAKOVANÉ], v sume 80.074,25 Eur. Až z celého

konceptu skutkovej vety možno pochopiť pôvodný zámer a postupy obžalovaného, aby dosiahol výsledku svojho obohatenia, po predchádzajúcom uvedení do omylu a nezákonného postupu v prvých krokoch. Je nesporné, že predmetné dve zmluvy, ktoré podpísal obžalovaný akoby v inej osobe, jednak ako riaditeľ poškodenej strany a na druhej strane ako majoritný vlastník [REDACTED] ktoré dve skupiny alebo spoločnosti vytvorili nakoniec [REDACTED]. V prvom rade ako zástupca [REDACTED] v postavení riaditeľa prostredníctvom uzavretej zmluvy poskytol spoločnosti [REDACTED] s konateľom [REDACTED] nájomnú zmluvu na prenájom priestorov v nemocnici na účely lekárne spoločnosti [REDACTED]. Tým teda Nemocnicu [REDACTED] zaviazal k povinnosti poskytnúť priestory v prospech nájomcu. Na druhej strane však, keď sa nájomca zaviazal poskytnúť za tento prenájom tri milióny Sk, čo predstavuje 99.581.76 Eur, tie nezakomponoval ako právo alebo odmenu v prospech prenajímateľa, ale na tento účel skoncipoval inú zmluvu, a to v prospech [REDACTED] so spoločnosťou [REDACTED] o poskytnutí údajne finančného daru pre spoločnosť [REDACTED], ktorý nazval sponzorským darom. Teda v postavení riaditeľa nemocnice zažil nemocnicu prenájmom priestorov, ale odmenu prostredníctvom ďalšej zmluvy previedol v prospech vlastnej firmy, ktorá je v [REDACTED], majoritným vlastníkom. Je tu zjavný úmysel obžalovaného rozdeliť samotný prenájom a odmenu zaň do dvoch zmlúv, aby sa odmena nedostala do rúk prenajímateľa priestorov, čo by bolo absolútne logické. Absolútne nelogicky tieto peniaze presunul v prospech vlastnej firmy, a to len nie len s úmyslom využiť a navýšiť majetok svojej firmy, ale s konečným úmyslom za tieto prostriedky zakúpiť rôzne medicínske prístroje a zariadenia, ktoré by boli využiteľné prenajímateľom priestorov, teda nemocnicou, ale prostredníctvom vlastnej spoločnosti [REDACTED]. Potom uskutočnil prenájatie zakúpených strojov z čiastky tri milióny Sk nemocnici a takýmto spôsobom vylákal vo svoj prospech spomínanú sumu 80.074.25 Eur cestou firmy [REDACTED].

Na tento účel sú zjavne veľmi laicky na prvý pohľad, ale na druhej strane premyslene, jednoducho koncipované obe zmluvy, ktoré obžalovaný podpísal jednak za [REDACTED], a zároveň už v úmysle uzavrieť zmluvu

a podpísať druhú zmluvu o sponzorskom dare tri milióny Sk v prospech vlastnej firmy [REDACTED]. Je nesporné, že obžalovaný konal v konflikte záujmov. V postavení zastúpenia [REDACTED], vystupoval síce ako riaditeľ a oprávnená osoba navonok, ale v skutočnosti išlo o konflikt záujmov, kedy nemal obžalovaný bez dostatočného oboznámenia ostatných orgánov nemocnice so skutočným priebehom a úmyslom postupu prenajatia priestorov a odmeny za to od nájomcu využiť, vrátane uzatvorenia dvoch zmlúv. Jeho dodatočné vysvetľovanie, že tak robil v záujme pôvodnej nemocnice, lebo hrozila exekúcia tejto nemocnici, neobstojí, pretože podľa vykonaného dokazovania žiadna exekúcia v kritickom období voči nemocnici neprebíhala, len podľa obžalovaného hrozila, ale žiadne právne úkony v tomto smere známe neboli. Obžalovaný sa snažil aj vysvetľovaním zástupcom nemocnice zahmlieť touto teóriou skutočný svoj úmysel. V zásade ostatných vedúcich pracovníkov a orgány nemocnice uviedol do omylu aj tým, že vystupoval za nemocnicu údajne v jej záujme, hoci za túto nemocnicu len prenajal jej priestory v prospech nájomcu a úžitok z tohto prenájmu nešiel v prospech nemocnice, ale firme, ktorej bol on vlastníkom a ktorá bola majoritným spoločníkom [REDACTED].

Neobstojí teda zahmlievanie situácie obžalovaným a obhajobou občianskoprávnymi, resp. obchodnoprávnymi inštitútmi, k tomuto môžu poslúžiť v rámci tohto konania skôr na spochybnenie oboch zmlúv, podpísaných obžalovaným v rôznom postavení, v konflikte záujmov, pre ich platnosť a účinnosť. K tomuto je však potrebné, aby bolo vykonané konanie a dokazovanie v príslušnom konaní podľa civilno-právnych ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. Obchodného zákonníka, k čomu sa zjavne doposiaľ zástupcovia poškodenej strany neodhodlali, zrejme v mylnej domnienke, že všetko, vrátane riešenia zákonnosti obžalovaným podpísaných zmlúv, vyrieši trestnoprávne konanie, a to aj v otázke náhrady škody, ktorú zjavne pociťujú aj v nevyplatení alebo v zastretom prevedení sumy tri milióny Sk v prospech spoločnosti [REDACTED] a nie v prospech nemocnice ako takej. Pre účely podvodného konania obžalovaného postačí zistený pôvodný zámer obžalovaného, postup už popísaný vypracovaním neprehľadných dvoch zmlúv, konfliktom postavení, hlavne v neprospech poškodenej strany, uvedením do omylu ostatné orgány poškodenej strany pred uzatvorením predmetných zmlúv a potom následne vylákavie zo zjavne neoprávnene získaného daru v prospech spoločnosti [REDACTED].

ešte aj prostriedky na obohatenie sa na úkor poškodenej strany. Použité prostriedky boli vlastne prostriedkom na získanie ďalšieho prospechu v prospech obžalovaného, resp. spoločnosti [REDACTED].

Neobstoja ani obhajobné námietky, že nemocnica získala vlastne zvýšením prenájmu výhody, ďalej zakúpením prístrojov a rozšírením vyťaženia a činnosti nemocnice. K tomuto treba uviesť, že nemocnica by bola v prípade zákonného postupu obžalovaného získala ešte viac a to jednak presunom troch miliónov SK v prospech nemocnice ako takej, vrátane následného možného zakúpenia potrebných prístrojov, alebo v konečnom dôsledku keď aj na zníženie dlhov v [REDACTED]. Lepšie by bola dopadla poškodená strana aj pre prípad, že by hrozila alebo bola nariadená exekúcia pre dlhy nemocnice, pretože o túto konkrétnu hodnotu by sa minimálne znížil alebo vyrovnal dlh nemocnice. Pokiaľ by však boli poskytnuté právne kroky smerujúce už k realizácii exekúcie na majetok nemocnice, potom konanie obžalovaného v zmysle skutkovej vety napadnutého rozsudku, teda tzv. ukrytia daru tri milióny Sk cestou jeho firmy, by zjavne naplnilo ďalšiu skutkovú podstatu ďalšieho majetkového trestného činu, zrejme v zmysle ust. 243a Tr. zák. Obžalovaný si zjavne však bol vedomý toho, že k takémuto postupu nedôjde a tieto hrozby využil len na zakrytie svojho hlavného úmyslu pri podpisovaní oboch zmlúv a následnom získaní majetkového prospechu na úkor poškodenej strany.

Takýmto konaním boli potom jednoznačne naplnené znaky trestného činu, resp. zločinu podľa § 221 ods. 1. ods. 3 písm. a) Tr. zák.

Po náležitom a zákonom ustálení skutkového stavu súd prvého stupňa správne kvalifikoval konanie obžalovaného ako zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., pretože na škodu cudzieho majetku seba obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu.

Odvolačný súd nezistil pochybenie ani vo výroku o treste napadnutého rozsudku, keďže súd prvého stupňa v dostatočnej miere v súlade s ust. § 34 ods. 1,4 Tr. zák. pri rozhodovaní o jeho druhu a výmere, prihliadol na všetky významné skutočnosti, majúce vplyv na druh a výmeru trestu. V prvom rade nemožno prehliadnuť, že ide o konanie so značnou mierou závažnosti, danej samotným charakterom skutku, ale aj výškou spôsobenej škody, ktorú Trestný zákon kvalifikuje ako škodu značnú v zmysle ust. § 125 ods. 1 Tr. zák., keď škodou malou sa rozumie škoda prevyšujúca sumu 266 eur. Škodou väčšou sa rozumie

suma dosahujúca najmenej desaťnásobok takej sumy. Značnou škodou sa rozumie suma dosahujúca najmenej stonásobok takej sumy (266,- Eur). Škodou veľkého rozsahu sa rozumie suma dosahujúca najmenej päťstonásobok takej sumy. Tieto hľadiská sa použijú rovnako na určenie výšky prospechu, hodnoty veci a rozsahu činu.

Nie je zanedbateľný ani postoj obžalovaného k spáchaniu trestnej činnosti, ktorý v jeho konaní spáchanie trestného činu vôbec nevidí, neohovoriac o možnej ľútosti nad svojim konaním, a pri zistení rovnováhy poľahčujúcich okolností v zmysle § 36 písm. j) Tr. zák. a priťažujúcich okolností podľa § 37 písm. e) Tr. zák. prichádzalo v úvahu ukladanie trestu odňatia slobody podľa § 221 ods. 1,3 Tr. zák. v rozmedzí troch rokov až desiatich rokov odňatia slobody, pritom súd prvého stupňa ukladal obžalovanému trest na samej spodnej hranici trestnej sadzby, keď neboli zistené žiadne zákonné podmienky pre ukladanie prísnejšieho trestu alebo trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby, zohľadňujúc aj plynutie času od spáchania trestnej činnosti obžalovaným v roku 2005, odkedy uplynulo v podstate desať rokov a nebolo zistené, že by sa obžalovaný dostal v iných prípadoch do rozporu so zákonom, či už vo forme priestupku, alebo trestného činu, teda, žil bezúhonným spôsobom života. Toto časové hľadisko bolo dostatočne zohľadnené potom v určení aj skúšobnej doby za aplikácie ust. § 51 ods. 1,2,4 písm. c) Tr. zák. § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., pri podmienenom odložení trestu na primeranú skúšobnú dobu ukladanému k základnému trestu a závažnosti trestnej činnosti pri uložení obmedzenia vo forme probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa názoru odvolacieho súdu uložený trest zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám, vrátane individuálnej a generálnej prevencie, nejde o trest neprimerane prísny alebo nezákonný.

Súd prvého stupňa v otázke škody rozhodol v rámci ukladania podmieneného odkladu výkonu trestu s probačným dohľadom inštitútom uloženia povinnosti nahradiť spôsobenú škodu, pritom poškodenú stranu [REDAKOVANÉ], podľa § 288 ods. 1 Tr. por. odkázal s nárokmi na občianske súdne konanie, vychádzajúc z predpokladov, že hoci nárok na náhradu škody bol uplatnený riadne a včas, ale zákonné rozhodnutie v tomto smere si vyžaduje ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje rámec potrieb dokazovania v trestnom konaní a takéto dokazovanie by spôsobilo prieťahy v konaní.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd nezistil v napadnutom rozsudku a v konaní, ktoré mu predchádzalo žiadne pochybenie, považuje napadnutý rozsudok v celom rozsahu za zákonný, a preto odvolanie obžalovaného [REDAKOVANÉ] ako nedôvodné zamietol.“

16. Okresný súd v rozsudku sp. zn. 7 T 59/2012 z 22. októbra 2014 uviedol:

„Na základe takto vykonaného dokazovania ako je toto opísané vyššie, obžalovaný [REDAKOVANÉ] svojim konaním tým, že na škodu cudzieho majetku seba a iného obohatil tým, že uviedol niekoho do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku značnú škodu, pretože ako oprávnená osoba konajúca za [REDAKOVANÉ], a.s. a súčasne za [REDAKOVANÉ] uzavrel s poskytovateľom [REDAKOVANÉ] zmluvu o finančnom dare ktorá bola určená a mala byť poskytnutá [REDAKOVANÉ] na rozvoj lekárenstva v [REDAKOVANÉ] ktorou zmluvou bol nakoniec finančný dar poskytnutý [REDAKOVANÉ], hoci tento bol viazaný na poskytnutie priestorov na prenájom prenajímateľom [REDAKOVANÉ] pre [REDAKOVANÉ] (aj rozvázovacie podmienky v nájomnej zmluve) keď následne finančné prostriedky získané ako finančný dar pripísané na účet [REDAKOVANÉ], využil na zakúpenie prístrojov pre prevádzku [REDAKOVANÉ] Tieto jej však neposkytol na užívanie a rozvoj lekárenstva, ako to bolo určené darcom ale [REDAKOVANÉ] tieto prístroje prenajal za zmluvne dohodnuté nájomné a tým, že nájomné skutočne platené bolo, čím seba a iného ([REDAKOVANÉ] ktorým je obžalovaný väčšinovým akcionárom) obohatil a súčasne na cudzom majetku (majetku [REDAKOVANÉ] spôsobil značnú škodu. Uvedenie niekoho do omylu konaním obžalovaného je potrebné vidieť v tom, že finančný dar ktorého prijímateľom mala byť [REDAKOVANÉ] zmluvne, ktorú zmluvu sám pripravil, nasmeroval do [REDAKOVANÉ] Konanie obžalovaného v tomto štádiu by sa nepriečilo úmyslu darcu, ak by získaný finančný dar bol plne využívaný na rozvoj lekárstva, teda [REDAKOVANÉ], napríklad zakúpením prístrojov či už pre ušetrenie DPH alebo s titulu ochrany pred možnou exekúciou, ako sa obžalovaný bránil, avšak následným prenajímaním uvedených prístrojov za odplatu [REDAKOVANÉ] nielen že niekoho uviedol do omylu ale využil omyl aby seba ako väčšinového akcionára i ďalších členov a. s. obohatil práve o zinkasované nájomné, ako je to konečne uvedené vyššie.

Takéto konanie obžalovaného teda napĺňa všetky zákonné znaky skutkovej podstaty trestného činu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. a/ Tr. zákona pretože svojim konaním spôsobil aj značnú škodu.

Pri ukladaní druhu trestu a jeho výmery je potrebné poukázať na to, že obžalovaný [REDAKOVANÉ] je síce z miesta bydliska hodnotený všeobecne, podľa odpisu registra trestov doposiaľ súdne trestaný nebol. Pri hodnotení osoby pre ukladanie trestu je potom potrebné konštatovať, že súd zistil rovnaký počet poľahčujúcich a priťažujúcich okolností - jednu poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j/, teda že pred spáchaním trestného činu viedol riadny život a jednu priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písm. e/ teda že na spáchanie posudzovanej trestnej činnosti zneužil svoje zamestnanie, povolanie, funkciu alebo postavenie na dosiahnutie neoprávnenej alebo neprimeranej výhody. S ohľadom na tieto skutočnosti potom súd ukladal trest v základnej výmere zákonom určenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody, ktorá je v rozpätí troch rokov až desiatich rokov.

Keďže obžalovaný doposiaľ viedol riadny život dospel súd k záveru, že výchovný účel u obžalovaného splní trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby a preto mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov ale ako trest nespojený s jeho výkonom, pričom pri súčasnom uložení probačného dohľadu nad správaním obžalovaného v skúšobnej dobe určil obžalovanému skúšobnú dobu v trvaní 3 (troch) rokov. V rámci probačného dohľadu uložil súd obžalovanému v zmysle § 51 ods. 4 písm. c/ povinnosť nahradiť spôsobenú škodu.

V štádiu prípravného konania poškodenou stranou [REDAKOVANÉ] si uplatnila nárok na náhradu škody, avšak keďže na rozhodnutie o uplatnenom nároku na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, naviac škoda bola spôsobená obžalovaným ako konateľom spoločnosti ktorá bola na úkor poškodeného obohatená preto súd poškodenú stranu s uplatneným nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.“

17. Ústavný súd považuje v prvom rade za podstatné uviesť, že podľa už spomenutej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Ústavný súd teda pripomína už spomenutý obmedzený rozsah jeho právomoci preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov, Trestný poriadok a Trestný zákon

nevynímajúc, viedli k rozhodnutiu vo veci samej. K tomu dodáva, že nepatrí do jeho právomoci zaoberať sa rozhodnutím o vine a treste (II. ÚS 31/94) ani otázkou právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného stíhania a o ktorom sa s konečnou platnosťou koná a rozhoduje pred všeobecnými súdmi (I. ÚS 18/00). Úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom nie je teda chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01).

18. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že nie je tzv. skutkovým súdom, teda súdom, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež že nie je v poradí ďalším súdom rozhodujúcim o opravnom prostriedku sťažovateľa, resp. nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 19/02). Taktiež poukazuje na to, že ako judikatúra Komisie pre ľudské práva (sťažnosť č. 6172/73, X. v. United Kingdom, sťažnosť č. 10000/83, H v. United Kingdom), tak aj doterajšia judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (napríklad v prípade Delcourt, resp. Monnel a Morris) pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil konkrétne právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu (I. ÚS 26/2014).

19. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu vrátane sťažovateľom prezentovaných nosných úvah (pozri bod 3, pozn.) konštatuje, že tak najvyšší súd ako súd dovolací, ako aj krajský súd ako súd odvolací konali v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne, právne akceptovateľné a ústavne konformné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu aj náležite odôvodnené. Tak krajský súd, ako aj najvyšší súd vo svojich napadnutých rozhodnutiach primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektovali na sťažovateľom vznesené obhajobné tvrdenia a ním udané pochybenia,

ku ktorým v primerane podrobnej svojej argumentácii zdôvodnili svoje úvahy opierajúc sa o skutkové zistenia plynúce z vykonaného dokazovania a z nich odvodené právne závery.

20.1 Krajský súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že „Je nesporné, že predmetné dve zmluvy, ktoré podpisoval obžalovaný akoby v inej osobe, jednak ako riaditeľ poškodenej strany a na druhej strane ako majoritný vlastník [REDACTED] ktoré dve skupiny alebo spoločnosti vytvorili nakoniec [REDACTED], [REDACTED]. V prvom rade ako zástupca [REDACTED] v postavení riaditeľa prostredníctvom uzavretej zmluvy poskytol spoločnosti [REDACTED] s konateľom [REDACTED] nájomnú zmluvu na prenájom priestorov v nemocnici na účely lekárne spoločnosti [REDACTED]. Tým teda Nemocnicu [REDACTED] zaviazal k povinnosti poskytnúť priestory v prospech nájomcu. Na druhej strane však, keď sa nájomca zaviazal poskytnúť za tento prenájom tri milióny Sk, čo predstavuje 99.581.76 Eur, tie nezakomponoval ako právo alebo odmenu v prospech prenajímateľa, ale na tento účel skoncipoval inú zmluvu, a to v prospech [REDACTED] so spoločnosťou [REDACTED] o poskytnutí údajne finančného daru pre spoločnosť [REDACTED], ktorý nazval sponzorským darom. Teda v postavení riaditeľa nemocnice zaťažil nemocnicu prenájmom priestorov, ale odmenu prostredníctvom ďalšej zmluvy previedol v prospech vlastnej firmy, ktorá je v [REDACTED], majoritným vlastníkom. Je tu zjavný úmysel obžalovaného rozdeliť samotný prenájom a odmenu zaň do dvoch zmlúv, aby sa odmena nedostala do rúk prenajímateľa priestorov, čo by bolo absolútne logické. Absolútne nelogicky tieto peniaze presunul v prospech vlastnej firmy, a to len nie len s úmyslom využiť a navýšiť majetok svojej firmy, ale s konečným úmyslom za tieto prostriedky zakúpiť rôzne medicínske prístroje a zariadenia, ktoré by boli využiteľné prenajímateľom priestorov, teda nemocnicou, ale prostredníctvom vlastnej spoločnosti [REDACTED]. Potom uskutočnil prenajatie zakúpených strojov z čiastky tri milióny Sk nemocnici a takýmto spôsobom vylákal vo svoj prospech spomínanú sumu 80.074.25 Eur cestou firmy [REDACTED].“.

20.2 Z komentovaného znenia osobitnej časti Trestného zákona k trestnému činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona vyplýva, že slovné spojenie „...seba alebo iného...“ znamená, že pri podvode sa nemusí obohatiť výlučne páchatel', ale aj iné osoby. Zákonný znak „obohatenie iného“ je naplnený aj obohatením bližšie neurčenej osoby alebo skupiny osôb (k tomu porovnaj R 18/1991), ako aj právnickej osoby. Pri trestnom čine podvodu páchatel' tohto trestného činu, t. j. ten, kto uvedie do omylu alebo využije omyl, nemusí byť totožný s obohatenou osobou. Z alternatívnej dikcie „na škodu cudzieho majetku seba alebo iného obohatí“ vyplýva, že môže ísť o osobu rozdielnu od páchatel'a, rovnako tak osoba uvedená do omylu môže byť rozdielná od poškodeného (k tomu porovnaj ZSP 26/2007-11)“. (Burda, Čentěš, Kolesár, Záhora a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár – II. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2011, s. 524).».

20.3. Z citovanej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že súd primerane popísal spôsob, akým malo dôjsť k obohateniu obchodnej spoločnosti [REDACTED], konaním sťažovateľa, ktorým prejavil nielen svoj úmysel, ale aj dosiahol obohatenie tejto spoločnosti v neprospech právnickej osoby [REDACTED], ktorá bola prevádzkovateľom nemocnice, z čoho vyplýva, že súd popísal tak konanie sťažovateľa ako páchatel'a trestného činu, ako aj z neho prameniáci úmysel s následkom trestného činu Trestným zákonom predpokladaným, pričom primárne došlo k obohateniu obchodnej spoločnosti [REDACTED], prostredníctvom zinkasovaných prenájmov platených právnickou osobou [REDACTED], za zakúpené medicínske prístroje.

21.1 Krajský súd v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že „*Je nesporné, že obžalovaný konal v konflikte záujmov. V postavení zastúpenia [REDACTED] vystupoval síce ako riaditeľ a oprávnená osoba navonok, ale v skutočnosti išlo o konflikt záujmov, kedy nemal obžalovaný bez dostatočného oboznámenia ostatných orgánov nemocnice so skutočným priebehom a úmyslom postupu prenajatia priestorov a odmeny za to od nájomcu využiť, vrátane uzatvorenia dvoch zmlúv. Jeho dodatočné vysvetľovanie, že tak robil v záujme pôvodnej nemocnice, lebo hrozila exekúcia tejto nemocnici, neobstojí, pretože podľa vykonaného dokazovania žiadna*

exekúcia v kritickom období voči nemocnici neprebíhala, len podľa obžalovaného hrozila, ale žiadne právne úkony v tomto smere známe neboli. Obžalovaný sa snažil aj vysvetľovaním zástupcom nemocnice zahmlieť touto teóriou skutočný svoj úmysel. V zásade ostatných vedúcich pracovníkov a orgány nemocnice uviedol do omylu aj tým, že vystupoval za nemocnicu údajne v jej záujme, hoci za túto nemocnicu len prenajal jej priestory v prospech nájomcu a úžitok z tohto prenájmu nešiel v prospech nemocnice, ale firme, ktorej bol on vlastníkom a ktorá bola majoritným spoločníkom [REDAKČIA].

21.2 Z komentovaného znenia osobitnej časti Trestného zákona k trestnému činu podvodu podľa § 221 Trestného zákona vyplýva, že „Uvedenie do omylu je konanie, ktorým páchatel' predstiera okolnosti, ktoré nie sú v súlade so skutočným stavom veci. Uvedenie do omylu môže byť spôsobené nielen konaním, ale aj opomenutím konania alebo aj konkludentným činom.“ (Burda, Čentěš, Kolesár, Záhora a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár – II. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2011, s. 524).

21.3 „Ak páchatel' konal už od začiatku, resp. najneskôr pri prevzatí veci, tovaru alebo peňazí v úmysle iného poškodiť a seba alebo iného na škodu cudzieho majetku obohatiť, pričom práve z tejto pohnútky niekoho uviedol do omylu, alebo niečí omyl využil, dopustil sa podvodného konania v zmysle ustanovenia § 250 Trestného zákona (teraz § 221 Trestného zákona, pozn. autora).“ (Burda, Čentěš, Kolesár, Záhora a kol. Trestný zákon. Osobitná časť. Komentár – II. diel. 1. vydanie. Praha : C. H. Beck 2011, s. 528).

21.4 Je nepochybnou skutočnosťou, že sťažovateľ pôsobil ako osoba oprávnená konať za obidve právnické osoby, a to za [REDAKČIA], ako aj za [REDAKČIA]. V tejto súvislosti sa možno stotožniť s právnym názorom sťažovateľa, že nemohol tak samého seba uviesť o omylu, ktorá táto skutočnosť bola zrejmä aj vo veci konajúcim súdom. Podvodné konanie bolo vo veci konajúcimi súdmi vzhliadnuté však v samotnom počínaní sťažovateľa vo vzťahu k orgánom právnickej osoby [REDAKČIA] čo vo svojom napadnutom rozhodnutí objasnil aj krajský súd, aj keď v stručnejšej forme. V naznačenom smere mohol byť krajský súd pri

vysporiadaní sa s touto otázkou precíznejší, a to o to viac, že absentuje v posúdení napadnutého rozhodnutia okresného súdu. Z citovanej časti napadnutého rozhodnutia krajského súdu teda vyplýva, že sťažovateľ tak dostal konkrétnu odpoveď na svoju kľúčovú právnu otázku (pozri bod 3, pozn.). Na tomto mieste je potrebné opätovne pripomenúť (pozri bod 17 a 18, pozn.), že ústavný súd nie je súdom skutkovým a jeho úlohou pri posudzovaní ústavnoprávnej udržateľnosti rozhodnutí všeobecných súdov nie je hodnotiť a vyjadrovať sa ako súd ďalšej inštancie podrobne ku skutkovým okolnostiam veci, tieto opätovne hodnotiť vrátane výpovedí svedkov, prípadne vykonať ďalšie dôkazy, pretože uvedené spadá do právomoci prvostupňového a odvolacieho súdu. Jeho úlohou je posúdiť spôsob, akým sa vo veci konajúce všeobecné súdy vysporiadali so sťažovateľom nastolenými otázkami a ich posúdenie v rovine ich ústavnoprávnej udržateľnosti. Napokon, úlohou ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy takisto nie je posudzovanie právnej perfektnosti napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov z hľadiska formálnych požiadaviek vyplývajúcich zo zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov a z týchto aspektov ich „vylepšovanie“ (IV. ÚS 325/08).

22. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Taktiež podľa už mnohonásobne judikovaného názoru ústavného súdu práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôžu byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

23. Na podporu svojich záverov ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho

rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. *Georgidias c. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. 12. 1994, *Annuaire*, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

24. Ústavný súd uzatvára, že právne závery krajského súdu a najvyššieho súdu nie je možné považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené, v dôsledku čoho nezistil príčinnú súvislosť medzi týmito napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a sťažovateľom namietaným porušením označeného základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. K rovnakému záveru dospel ústavný súd aj pri sťažovateľom namietanom porušení čl. 48 ods. 2 ústavy, ktoré navyše v konfrontácii s jeho predostretými sťažnostnými námietkami nemá uplatnenie v okolnostiach jeho trestnej veci. K uvedenému dodáva, že po ústavnom prieskume napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu, ako aj s prihliadnutím na tú skutočnosť, že sťažovateľ v systéme všeobecného súdnictva účinne využil aj všetky jemu dostupné opravné prostriedky slúžiace na revidovanie postupu a rozhodnutí súdov nižšej inštancie súdmi vyššej inštancie, a to za aktívnej právnej pomoci ním zvoleného obhajcu a za situácie, keď sa nielen najvyšší súd,

ale v spojitosti svojich právnych záverov aj súdy nižšej inštancie ústavne súladným spôsobom vysporiadali s obhajobnou argumentáciou sťažovateľa, nezistil ani porušenie ním označeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práv z neho vyplývajúcich, a preto jeho sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

25. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu a krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

26. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov, vrátenie vecí na ďalšie konanie a priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 14. septembra 2016